

Jézus kiemel bennünket a törpeségünkből

EÉ 192 (a cappella, antifonális énekléssel)

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! *Á-amen.*

Mi egyedül a Krisztus keresztyével dicsekedünk, mert általa van váltságunk és üdvösségünk. Magasztalom az Urat teljes szívemből az igazak körében és a gyülekezetben. Eledelt adott az őt féltőknek, váltságot küldött az ő népének. Örökkévalónak rendelte szövetségét, szent és félelmetes az ő neve.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. *Ámen.*

Imádkozzunk. Megváltó Urunk! Te megváltoztattad a páskavacsora ősi rendjét azért, hogy megmutasd: nem az elszenvédője, hanem az Ura és Királya vagy mindennek, ami történik Veled. Az Utolsó Vacsorán Te Urunk *saját magadat* ajándékoztad oda nekünk, hogy örök életünk legyen Te általad, aki a Mennyei Atyával és Szentlélekkel élsz és uralkodsz örökkön-örökké. *Ámen.*

Kedves Testvéreim! **Éljük át az Utolsó Vacsora történetét együtt.** Fogadjuk azonban meg Pál apostolnak a korinthusiakhoz írott sorait, amelyek szerint „az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség, és öröm a Szentlélekben” (1Kor 4,10). Ezért az Utolsó Vacsora (*pontosan amúgy sem ismert*) történéseit szimbolikusan fogjuk átélni. Tesszük ezt azért is, hogy az egyetlen rész, amelyet nem szimbolikusan élünk át, Urunk testének és vérének a magunkhoz vétele, amely az Utolsó Vacsora *lényege* volt, *még jobban kiemelkedjen* a többi történet közül.

A Márk szerinti evangélium így írja le az Utolsó Vacsora előkészületeit: „A kovásztalan kenyerek első napján, amikor a páskabarányt szokták áldozni, így szóltak hozzá a tanítványai: Hol akarod megenni a páskavacsorát, hol készítjük el? Jézus elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik: Menjetek a városba, és ott szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, és ahova bemegy, mondjátok meg a házigazdának, hogy a Mester ezt üzeni: Hol van a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a páskavacsorát? Ő majd mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítétek el nekünk a vacsorát. Elindultak a tanítványok, és bementek a városba. Mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik, és elkészítették a páskavacsorát. Amikor beesteledett, odament a tizenkettővel.” (Mk 14,12-17). Lukács így folytatja: „Amikor eljött az óra, [Jézus] asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt, és ezt mondta nekik: Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a páskavacsorát. Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a páskavacsorából, amíg csak be nem teljesedik az Isten országában.” (Lk 22, 14-16).

Kedves Testvéreim! **Hallgassuk meg a páskavacsorát elrendelő ószövetségi ígét,** ahogyan megírva találjuk Mózes második könyve 12. fejezetének az elsőtől a 11., valamint a 23. és 29. verseiben a következőképpen (*álljunk fel*): „Azután ezt mondta az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földjén: Ez a hónap lesz az első hónapok. Ez lesz számotokra az első az év hónapjai között. Mondjátok meg Izrael egész közösségének: Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának családonként mindenki egy bárányt, házanként egy-egy bárányt. Ha egy házban kevesen vannak egy bárányra, akkor a legközelebbi szomszédjukkal együtt vegyenek a lélekszámnak megfelelően. Vegyétek számításba, hogy ki mennyit tud enni a bárányból. Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Juhot vagy kecskét vegyetek. Ennek a hónapnak a

tizennegyedik napjáig tartásuk magatoknál, azután estefelé vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. Vegyének a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik. Még ugyanazon az éjszakán egyék meg a húst: tűzön megsütve, kovásztalan kenyérral; keserű füveket egyenek hozzá. Ne egyétek nyersen, se vízben főzve, csak tűzön megsütve, és a feje, a lábszárai és a belső részei együtt legyenek. Ne hagyjatok belőle reggelre. Ha mégis marad belőle reggelre, azt égessétek el. Így egyétek: legyen a derekatok felővezve, sarutok a lábatokon, bototok a kezetekben, és sietve egyétek: az Úr páskája ez. A páskavacsora után, éjfélkor megölt az Úr minden elsőszülöttet Egyiptom földjén. De amikor átvonult az Úr, hogy megverje Egyiptomot, és meglátta a vért a szemöldökfán és a két ajtófélfán, akkor kihagyta az Úr azt az ajtót, és nem engedte, hogy bemenjen a pusztító a ti házaikba, és megverjen titeket is.” (*Foglaljunk helyet.*)

Ahogy Jézus és a tanítványai ették a páskavacsorát, versengés támadt a tanítványok között, „hogymelyikük a legnagyobb. Jézus így felelt nekik: „A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jótevőknek hívatják magukat. *Ti azonban ne így cselekedjétek*, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál. Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál” (Lk 22,24-27). „Jézus ekkor felkelt a vacsorától, letette felsőruháját, és egy kendőt kötött magára, azután vizet öntött a mosdótálba, és elkezdte a tanítványok lábát mosni és törölni a magára kötött kendővel. Simon Péterhez lépett, aki így szólt hozzá: „*Uram, te mosod meg az én lábamat?*” Jézus így válaszolt neki: „Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted.” Péter így szólt hozzá: „*Az én lábamat nem mosod meg soha.*” Jézus így válaszolt neki: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám.” Simon Péter erre ezt mondta neki: „*Uram, ne csak a lábamat, hanem a kezemet, sőt a fejemet is!*” Jézus így szólt hozzá: „Aki megfürdött, annak csak arra van szüksége, hogy a lábát mossák meg, különben teljesen tiszta.” Miután megmosta lábukat, ismét felvette felsőruháját (Jn 13,4-12a).

Kedves Testvéreim! Jézus a János szerinti evangélium 15. fejezetében mondja el, hogy Isten igéje (és a megtestesült ige: maga Jézus) az, amely megtisztít minket, a lábunkat kivéve, amelyet a lépten-nyomon elkövetett bűneink újra és újra bepiszkítanak. **A lábmosás szimbólumának az egyik valódi értelme tehát a bűneink bocsánata, amelyet Jézus a kereszten szerzett nekünk.** Az Úr Jézus Krisztus apostola, János ezt tanítja: Ha azt mondjuk: nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen bennünk. Ha megvalljuk bűneinket: hű és igaz az Isten, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minden gonoszságtól. Álljunk fel (*a gyülekezet feláll*), és együttes bűnvalló imában kérjük bűneink bocsánatát. Vallom előtted, szent és igaz Isten, hogy vétkeztem ellened és embertársaim ellen gondolattal, szóval és cselekedettel. Sok jót elmulasztottam, sok rosszat elkövettem. Nem vagyok méltó kegyelmedre, méltó vagyok ítéletedre. Hozzád fordulok mégis: nincs más reménységem. Szent Fiadért, az Úr Jézus Krisztusért kérlek: légy hozzám irgalmas, és bocsásd meg bűnömet. Ámen. Tartsunk egy percnyi csendet. A megtisztulás csendjét. Ebben a csendben tegyük le Urunk Jézus Krisztus lába elé mindent, ami a lelkünket terheli. *Csend.* Testvéreim! Isten megkönyörül mindenkin, aki a bűn mélységéből kiált hozzá. Ezért rendelte az Úr az egyházában a bűnbocsánat és a békéltetés szolgálatát, amikor feltámadása után ezt mondta tanítványainak: Békesség néktek! Ahogy engem küldött az Atya, én is úgy küldelek titeket: akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsátatnak azoknak, akikéit megtartjátok, megtartatnak. Ezért az Úr rendelése szerint hirdetem bűneitek bocsánatát, hogy oldozva legyenek a földön és a mennyben: az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében. † *Gyülekezet:* Hála Neked, Urunk! – Bízatok és örüljétek, bűnbánó és Krisztusban reménykedő testvéreim: Isten megbocsátotta a

bűnötöket. Az ő Szentlelke legyen veletek, hogy teremjétek a megtérés gyümölcseit, az Úr Jézus Krisztus által. Ámen.

EÉ 427 (a cappella, antifonális énekléssel)

Megtisztult Testvéreim! Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. **Hallgassátok meg a mai nap igehirdetési igéjét**, ahogyan megírva találjuk a János szerinti evangélium 13. fejezete 12.-től 15. verseiben a következőképpen (*álljunk fel*) Miután [*Jézus*] megmosta a lábukat, ismét asztalhoz telepedett, és ezt mondta nekik: Értitek, hogy mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok engem, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát megmostam a ti lábatokat, én, az Úr és a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. (*Foglaljunk helyet.*)

Kedves Testvéreim! Éljük át az utolsó vacsorát a történeteken töprengő Péter apostol szemszögéből. „Nem értem én ezt az embert. Már akkor sem értettem, amikor elhívott a Genezáreti tó partjáról. MUSZÁJ volt Jézussal mennem, és otthagynom a halászati vállalkozásomat, a házamat, a feleségemet és az egész családomat. Egyszerűen képtelen voltam másként tenni. Olyan voltam, mint akit valami hatalmas erő vonz. Aztán az a vízen járás. Az sem megy ki a fejemből. Ugyanez a hatalmas erő fenntartott a Genezáreti tó felszínén. De ha egy pillanatra nem néztem Jézusra, azonnal süllyedni kezdtem. Aztán megint nem értettem magamat. Azt mondtam neki, hogy **Ő a megígért Messiásunk**, aki az Isten által felkent, a Krisztus és **Ő az élő Isten Fia**. Ma sem értem, hogy miért mondtam ezt. Megint ugyanaz a hatalmas erő mondatta velem. De valahol ez mind-mind olyan végtelenül jó érzés volt. Úgy éreztem, hogy **akárhányszor valami fontos történne, Jézus mindig ott van, és mindig kiemel engem abból a törpeségből, ami vagyok.** --- És itt ütött be a baj... Közvetlenül az után, amikor azt mondtam neki, hogy **Ő a mi egész népünk szabadítója**, a várva várt Messiás, a mindenható Isten egyetlen Fia, elkezdte mondogatni nekünk, hogy el fogják fogni, meg fogják kínozni, és meg is fogják ölni. Sose lehet **Őt** megérteni... Ha egyszer **Ő a szabadító**, akkor hogyan fogják el **őt** magát? Ha **Ő a mindenható Isten egyetlen Fia**, akkor hogyan kínozhatják és ölhetik meg? Hát ez képtelenség!!! És ha mégis így lenne... Mi lesz akkor velem? **Hát éppen Vele élem át azt, hogy mennyire törpe és hülye vagyok mindig. És éppen Ő adja azt a hihetetlenül hatalmas erőt, ami miatt követem őt mindenhová, ami fenntart a vízen, és ami olyan dolgokat mondat ki velem, amit soha eszem ágában sem lett volna kimondani.** Hát hová lesz ez mindez, ha **Őt** megölik? Most meg megmossa a lábamat, mint egy rabszolga. És azt mondja, hogy nekem is úgy kell viselkednem, mint egy rabszolgának. Hát hogyan lehet az Isten Fia rabszolga? Hát pontosan **Ő** mondta, hogy rajtam építi fel az **Ő** egyházát, amelyen a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni. Hát hogyan nem fognak? Így??? Hogy **Őt** megölik, én meg itt maradok egyedül, rabszolgaként? Hát ez tényleg Isten Fia, vagy egy elmebeteg? De hát ott volt az is, amikor a szemünk láttára megdicsőült. Úgy ragyogott, mint a nap. És megjelent ott Isten maga. És szólt hozzánk. „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm, **Őt** hallgassátok!” Hát ezt a saját fülemmel hallottam! Én mondom, nem lehet ezen eligazodni...”

Emlékezzünk vissza arra, amit Péter mondott az előbb: „**akárhányszor valami fontos történne, Jézus mindig ott van, és mindig kiemel engem abból a törpeségből, ami vagyok**”. **Hadd mondjak el erről egy történetet. Kiskoromban volt egy képzeletbeli barátom. Úgy hívták, hogy Hűvös Péter.** Pontosabban nem hívták sehogy, mert neki az volt a LÉNYEGE, hogy az én LEGJOBB barátom volt, de anyám egyszer megkérdezte, hogy mi a neve az én barátomnak, és akkor éppen igen hűvös volt, én meg Péter vagyok, így azt

mondtam anyámnak erre a hülye kérdésére hülye válaszként, hogy a barátom neve: Hűvös Péter. Hűvös Péter MINDIG kiemelt engem abból a törpeségből, ami voltam. Amikor nem tudtam felmászni a fára: felhúzott. Amikor nem értem fel a hegy tetejére: felsegített. Mindig ott volt. Mindig kiemelt.

Ötven évvel később a harmincnapos, csendben eltöltött szentignáci lelkigyakorlat közepén tartottam. A lelkivezetőm azt javasolta, hogy gondolkodjak el egy napot Jézus életének arról a harminc évéről, amiről praktikusán nem tudunk semmit, annyit kivéve, hogy ács volt. Örömmel megtettem. A szemlélődő imádságom közepén megjelent a lelki szemeim előtt Jézus, ahogyan vidáman ül egy általa frissen ácsolt tetőn. Intett nekem, hogy menjek fel oda, és üljek le mellé. Igenám... Csakhogy én nem tudok oda felmászni. Éppolyan ügyetlen és törpe vagyok, mint kiskoromban voltam. Erre: Hupsz! Jézus se szó se beszéd, felemelt a tetőre. Ahogyan ott ültem mellette a tetőn, rádöbbsentem arra, hogy ez a mozdulata, amivel felhúzott a ház tetejére, UGYAN-AZ a mozdulat volt, ahogyan kiskoromban engem Hűvös Péter felhúzott a fa tetejére, felhúzott a hegy tetejére, és felhúzott mindenhová, ahova a saját erőmből soha nem tudtam volna elérni. **Akkor döbbsentem rá, hogy Hűvös Péter – Jézus volt.** Akkor döbbsentem rá, hogy **az egész életemben ott állt Jézus mellettem,** és mindig, és **újra Ő húzott fel mindenhová, ahova eljutottam, mert a saját erőm soha semmire nem lett volna elég.**

Amikor megtapasztaltam mindezt, minden megváltozott. **Amikor Péter és a többi apostol megtapasztalta a feltámadt Krisztus mindenhatóságát, minden megváltozott.** Akkor már tudták – *mint ahogyan mi is tudjuk* – hogy Jézus szabadítása nem a rómaiak igája alól, hanem a bűn rabságából történt. Hogy ez a szabadítás, és vele együtt az örök életünk éppen a kereszten teljesedett be. És hogy **Jézus velük van, és VELÜNK IS MARAD MINDEN NAP a világ végezetéig. Jézus adja ma is és MOST is nekünk azt a azt a hihetetlenül hatalmas erőt, ami miatt követjük Őt mindenhová, ami fenntart minket a vízen, és ami olyan jó és erős dolgokat mond ki velünk, amelyeket soha eszünk ágában sem lett volna kimondani. Így legyen! Ámen.**

Kedves Testvéreim! Boldogok, akik hallgatják és megtartják Isten igéjét. Magasztaljuk a Szentháromság egy igaz istent, álljunk fel (*a gyülekezet és lelkész feláll*), és azzal hatalmas erővel, amelyet Jézus ad nekünk, **mondjuk el hangos szóval a Nícea-Konstantinápolyi Hitvallást!** Hiszek az egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek, minden láthatónak és láthatatlannak teremtőjében. Hiszek az egy Úrban, Jézus Krisztusban, Isten egyszülött Fiában, aki az Atyától született minden idő előtt, Isten az Istentől, világosság a világosságtól, valóságos Isten a valóságos Istentől; született és nem teremtett, az Atyával egylényegű, és általa lett minden. Érettünk, emberekért és üdvösségünkért leszállt a mennyből. Megtestesült a Szentlélektől és Szűz Máriától, és emberré lett. Keresztre feszítették értünk Poncius Pilátus alatt, kínhalált szenvedett, és eltemették, harmadnapon feltámadt az Írások szerint, fölment a mennybe, ott ül az Atya jobbán, újra eljön dicsőségében ítélni élőket és holtakat, és uralmának nem lesz vége. Hiszek a Szentlélekben, Urunkban és éltetőnkben, aki az Atyától és a Fiútól származik, akit az Atyával és Fiúval együtt imádunk és dicsőítünk, és aki szólt a próféták által. Hiszem az egy, szent, egyetemes és apostoli egyházat. Vallom az egy keresztséget a bűnök bocsánatára. Várom a holtak föltámadását és az eljövendő örök életet. Ámen. Foglaljunk helyet (*gyülekezet és lelkész leül*),

EÉ 310,1,4 (a cappella, antifonális énekléssel)

Szent vagy, Urunk, és nagy a te irgalmad! Hálát adunk neked, hogy lelki ételt és italt és örök életet is adtál a te szolgád, Jézus Krisztus által. Ezért a nagy irgalmadért kérünk, küldd el most Szentlelkedet, és szentelj meg minket, hogy a mi Urunk szent teste és vére által egyetlen testvéri közösséggé legyünk, amikor most rendelése szerint cselekszünk, felállunk (a gyülekezet feláll) és tanítása szerint együtt, így imádkozunk. **Mi Atyánk**, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Hallgasd meg imádságunkat a mi Urunk Jézus Krisztusért, aki az Utolsó Vacsorán kezébe vette a kenyeret, hálát adott, és megtörte, tanítványainak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem, † amely tiértetek adatik. Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképpen, miután vacsorált, kezébe vette a poharat is, hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, e pohár az új szövetség az én véremlében, † amely tiértetek és sokakért kiontatik bűnök bocsánatára. Ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre. Ezért valamennyiszer eszünk e kenyérből és iszunk e pohárból, az Úr halálát hirdetjük, amíg el nem jön. Mert méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön örökké. Ámen. Íme, minden kész! Fogadjátok az Urat örömmel! Várjuk meg egymást Urunk testének és vérének a magunkhoz vételével.

Úrvacsora.

Foglaljunk helyet. A páskavacsora végén a hálaadás poharát ürítik ki. Tartsunk egy kis csendet, a hálaadás csendjét. (*Csend*). **Adjunk közösen is hálát Urunknak.** Hálát adunk neked, hogy a fájdalmak útjára, Emberfia, magaddal vitted a törpeségeinket, a kishitúságunkat, a tagadásainkat és a kételyeinket. Hálát adunk neked, hogy a fájdalmak útján, Emberfia, magaddal viszel minket, hogy együttérző pillantásod tükrében őszintén szembenézzünk önmagunk árnyékaival. Hálát adunk neked, hogy a fájdalmak útjának végén, Emberfia, kitárod felénk a karodat, keresztezed szándékainkat, és akkor – végre – megbékélünk azzal, ami van, Te pedig megáldasz minket a kereszt jelével, és magadhoz emelsz. Ámen.. Ámen.

Végezetül, az istentisztelet befejezéseként, felállva fogadjátok az áldást. Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa az arcát tefeléd az Úr, és (†) adjon tenéked békességet! *Á-ámen.* Foglaljunk helyet.

EÉ 304,1 (kétszer, a cappella, antifonális énekléssel)